

Η ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Τουρκικό παραμύθι από τη συλλογή του Γιουσούφ Ζιγιά Ντεμιρσιόγλου



ΕΔΩ και λίγα χρόνια ζούσαν τρία παλληκάρια, τρεις στενοί φίλοι. 'Ο ένας απ' αυτούς ήταν μοραγκός, ο άλλος ράφτης κι' ο άλλος χτίστης. 'Όσα κέρδιζαν, τάβριζαν μαζί και μαζί τὰ ζώδεσαν.

Μά μιὰ μέρα, ο χτίστης έμεινε χωρίς δουλειά κι' έφτιασε αυτό γιὰ ν' άρχίσουν οι φίλοι του να τὸν κάνουν μοιρά. Ένα βράδυ, λοιπόν, τὸν ελπαν να πάη να φέρη νερό απ' τὴν πηγή. 'Ο χτίστης πήρε τὴν στάμνα, τὴ γέμισε και ξαναγέρισε στὸ σπίτι. Μά βρήκε τὴν πόρτα άμπαρωμένη. Χτύπησε, ξαναχτύπησε, αλλά κανένας δὲν τὸν άνοιξε.

Τότε ο φτωχὸς κατάλαβε οτι οι φίλοι του τὸν φερνόντουσαν έτσι γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν και λυπημένος πήρε τὸ δρόμο τῆς άγορᾶς, όπου περιπλανήθηκε άρκετὴ ώρα, βοθημένος στις σκέψεις του.

Σὲ κάποια στιγμή, ένας φούρναρης, πὸν τὸυκανε έντιπώσει η βρῦθοι του παλληκαριου, τὸ πλησίασε και τὸ ρώτησε :

— Ποιὰ εἶνε ἡ πατριδα σου, παιδι μου; Και ποιὰ εἶνε ἡ δουλειά σου; Τότε ο νέος τὸν διηγήθηκε τι εἶχε πάθει και τὸν εἶπε πὸς δὲν εἶχε οὔτε λεφτά, οὔτε σπίτι. 'Ο φούρναρης τὸν λυπήθηκε και τὸν πήρε άς μαθητευόμενο στὸ φούρνο του, όπου και θὰ μποροῦσε νὰ κοιμηται.

Τὰ παλληκάρια τῆς πολιτείας εκείνης συνήθιζαν νὰ οργανώνουν μιὰ φορά τὸ χρόνο ένα μεγάλο ψάγμα στὸ ποτάμι. 'Ο χτίστης μας, λοιπόν, ζήτησε άπ' τὸν άφέντη του τὴν άδεια νὰ πάη μαζί τους. 'Εκείνος τὸν άρρησε και όταν ο νέος βρέθηκε στὴν άκροποταμιὰ, εἶπε μέσα του: — Τὸ ποῖο ψάρι πὸν θὰ πιάσω θάνε γιὰ τὸν άφέντη μου!

Κι' έπιασε σὲ λίγο ένα μεγάλο ψάρι πὸν ζύγιζε δέκα οκάδες. 'Ενας 'Εβραϊος, τότε πὸν ἦταν κοντά του και τὸ εἶδε, εἶπε νὰ τὸ τὸ δώση. Μά ο χτίστης τὸν άπάντησε :

— Τὸ ψάσμα γιὰ τὸν άφέντη μου. Και τράβηξε ἴσια γιὰ τὸ φούρνο.

Μά ο 'Εβραϊος τὸν έπήρε τὸ κατόπι και τὸν πρόσφερε 1000 χρυσά νομίσματα γιὰ τὸ ψάρι του. 'Ο χτίστης όμως δὲν τὸν ἔδωσε.

Σάν έφτιασε στὸ φούρνο, έδειξε τὸ ψάρι του στὸν άφέντη του, ο οποίος τὸν εἶπε: — Πήγαινε νὰ τὸ πλύνεις, παιδι μου!

Τὸ παλληκάρι πήγε πάλι στὴν άκροποταμιὰ νὰ καθαρῶσθι τὸ ψάρι. 'Όταν τὸ άνοιξε όμως τὴν κοιλία, βρήκε μέσα στὰ σπλάχνα του μιὰ μικρὴ χρυσὴ κούπα. Κι' όταν έβριξε μερικὲς σταγόνες νερὸ στὴν κούπα γιὰ νὰ τὴν πλύνῃ, εἶδε κατάπληκτος πὸς τὸ νερὸ μεταμορφώθηκε σὲ χρυσάφι. 'Εχωσε άμέσως τὴν κούπα τὴν τσέπη του και ξαναγέρισε μὲ τὸ 'άρι στὸ φούρνο.

'Εκείνο τὸ βράδυ, ο χτίστης μας γέμισε μὲ νερὸ ὅλα τὰ ποτήρια, τὰ κανάτια και τις στάμνες πὸν βρισκότανουν στὸ φούρνο κι' έπειτα, άφου τὰ μεταμόρφωσε μὲ τὴν κούπα σὲ χρυσάφι, γέμισε μ' αὐτὸ ὅλα τὰ μασοῦλα κι' ἔλες τις κάσες τὸν άφέντη του.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶπε στὸν άφέντη του: — 'Αφέντη, σ' άφίνω. Πάω στὴν πρωτεύουσα τὸν βασιλιᾶ...

— Μήπως σοῦ δίνω πολλὴ δουλειά, παιδι μου; τὸν ρώτησε εκείνος. Τι σοῦ λέιπει;

Μά ο χτίστης δὲν θέλησε ν' άκούσθι τίποτε κι' έφυγε. 'Αμέσως μετὰ τὴν άναχώρησι τὸν νέου, ο φτωχὸς εἶδε πὸς ἡ κάσες του και τὰ μασοῦλα του ἦσαν γεμάτα χρυσάφι και χρῆσις πολὴ.

'Ο νεαρός χτίστης, όταν έφτιασε στὴν πρωτεύουσα, έχτισε ένα λαμπρὸ παλάτι, όπου περνοῦσε τὴ ζωὴ του μὲ γλέντια και διασκεδάσεις.

Μιὰ μέρα τὸν ἤρθε ὄρεξι νὰ κáμη έναν περιπατὸ στὸ ὁρδάνο τῆς κῆρης τὸν βασιλιᾶ και πῆγε ἔκει συνοδουόμενος άπὸ τρεῖς φίλους του. 'Η νεαρὴ πριγκήπισσα, πὸν ἔκανε εκείνη τὴν ὠρα τὸν περιπατὸ τῆς, περιστοιχιζόμενη άπὸ τις σκλάβες τῆς, εἶδε τὸν νέο και θύμωσε.

Μά αὐτὸς έβγαλε τὴν κούπα του, τὴ γέμισε νερὸ άπὸ τὴ δεξαμενὴ πὸν ἦταν ἔκει, και τὸν μεταμόρφωσε σὲ χρυσάφι.

Κατόπι έδωσε τούς φίλους του κι' ἡ πριγκήπισσα έκανε τὸ ἴδιο γιὰ τις σκλάβες τῆς, μόλις εἶδε τὸ θαῦμα τὸν χρυσάφι.

'Όταν έμειναν μόνοι, ἡ πριγκήπισσα ζήτησε νὰ μάθῃ άπὸ τὸν χτίστη τὸ μυστικὸ τῆς κούπας του.

— Ὅτὰ τὸ μάθης, τῆς άποκριθῆκε εκείνος, άν γίνης δικὴ μου. 'Η πριγκήπισσα βλέποντας τὸ ὄμορφο παλληκάρι ῥίχτηκε στὴν άγκαλιά του.

Τότε ο νέος τῆς χάρισε τὴν κούπα και ξαναγέρισε στὸ παλάτι του.

Μέσα σὲ λίγο καιρὸ σπατάλησε ὅλα τὰ χρῆματά του, πούλησε και τὸ παλάτι του και ξαναγίνε φτωχὸς ὅπως και πρῶτα. 'Όσο γιὰ τὴ νεαρὴ πριγκήπισσα εἶχε φτιάσει πειὰ ἡ ὠρα νὰ γεννηθῃ και νὰ φέρη στὸν κόσμο τὸ παιδι τὸν χτίστη. Μά όταν ο βασιλιᾶς, ο πατέρας τῆς έμαθε τὴν κατάστασί τῆς, θύμωσε πολὴ και διέταξε νὰ τὴν θανατώσουν.

'Ο ἀδάλφης τῆς πήρε τότε τὴν πριγκήπισσα και τὴν πήγε στὴν ὄχθη ἄνὸς ποταμιου γιὰ νὰ τὴ θανατώση. 'Εκείνη τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν άφήσῃ νὰ κáμη πρῶτα μιὰ προσευχὴ γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς. 'Ετσι βρήκε καιρὸ, πήρε λίγο νερὸ μὲ τὴν κούπα τῆς, τὸ μεταμόρφωσε σὲ χρυσάφι, και τὸ πρόσφερε στὸν ἀδάλφη γιὰ νὰ τὴν άπελευθερώση.

'Εκείνος δέχτηκε, πήρε τὸ χρυσάφι κι' έφυγε...

'Όταν ἡ βασιλοπούλα έμεινε μόνη στὴν άκροποταμιὰ, εἶδε νὰ φτάνῃ σὲ λίγο ένας βασιλάρης. Αὐτὸς ο βασιλάρης ἦταν ένας 'Αλβανὸς ἄγᾶς. Μόλις εἶδε τὴ βασιλοπούλα τὴν πλησίασε και τὴ ρώτησε ποιὰ ἦταν.

'Η πριγκήπισσα τὸν διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς και τότε ο 'Αλβανὸς τῆς πρότεινε νὰ τὸν συνοδεύει. 'Εκείνη δέχτηκε μὲ τὸν ὄρο όμως οτι ο 'Αλβανὸς θάκανε προηγουμένως ένα μυστικὸν στὸ ποτάμι. 'Ο 'Αλβανὸς γδύθηκε και βούτηξε στὸ νερὸ. Τότε όμως ἡ πριγκήπισσα πήρε τὰ ρούχα του, τὰ φόρεσε και, άφου καβάλλησε τὸ ἄλογὸ του άπομακρυνθῆκε καλπάζοντας.

'Εφτιασε σὲ λίγο σὲ μιὰ πολιτεία, όπου οί ὑπηρέτες ἔνὸς ἔξενοδοχείου τὴ δέχτηκαν με πολλές ρεβερέντσες, νομιζοντας τὴν γιὰ 'Αλβανὸ ἄγᾶ. 'Η νέα άφου διάλεξε μιὰ κάμαρη κι' έγκαταστάθηκε σ' αὐτὴν φρόνας ένα ζωγράφου, τὸν έβαλε νὰ τῆς κάμη τὸ πορτραίτο τῆς και τὸ κρέμισε στὴν πόρτα τὸν ἔξενοδοχείου.

— 'Αν κανένας σταθῃ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ πορτραίτο και άρχίσῃ ν' άναστενάξῃ, δόστε του μιὰ κάμαρη και περιποιήθηκε τὸν πλουσιον πάροχα, εἶπε στοὺς ὑπηρέτες.

Κι' επειδὴ ἦταν ἑτοιμογεννη, πήγε σὲ μιὰ μαμὴ και τῆς έδωσε ἄφωνα χρυσὰ νομίσματα γιὰ νὰ τὴν ξεγεννήση, χωρίς νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα.

'Εντομεταξύ, ο βασιλιᾶς πὸν ταξίδευε μεταμφιεσμένος σὲ ἄλλο πολίτη, έφτιασε στὴν πολιτεία αὐτὴ και σταθήκε μπρὸς στὴν πόρτα τὸν ἔξενοδοχείου βλέποντας ἔκει τὴν εικόνα τῆς κόρης του. Στάθηκε κι' άρχισε ν' άναστενάξῃ μὲ καῦμο και πόνο βαθύ.

Κι' άμέσως τότε οί ὑπηρέτες τὸν πῆραν και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιὰ κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν βασιλικά...

Τὴν ἄλλη μέρα έφτιασε στὴν πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις εἶδε μπρὸς στὴν πόρτα τὸν ἔξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς πριγκήπισσας πὸν τὴν εἶχε ἀγαπήσει τόσο, άναστενάξε κι' αὐτὸς βαθειά. 'Αμέσως οί ὑπηρέτες τὸν έπῆραν μέσα και τὸν έβαλαν σὲ μι' ἄλλη κάμαρη τὸν ἔξενοδοχείου πλάι στὴν κάμαρη τὸν βασιλιᾶ, και τὸν περιποιήθηκαν πριγκηπτικά.

Τέλος τὴν τρίτη μέρα έφτιασε στὴν πολιτεία αὐτὴ κι' ο 'Αλβανὸς ἄγᾶς και βλέποντας μπρὸς στὴν πόρτα τὸν ἔξενοδοχείου τὴν εικόνα εκείνης πὸν τοῦχε κλέψει τὰ ρούχα του, άναστενάξε γιὰ τὴ θυμῆθηκε τὸ πάθημά του. Οί ὑπηρέτες τὸν έπῆραν κι' αὐτὸν σὲ τὸν ἔξενοδοχείο και τὸν έβαλαν σὲ μι' ἄλλη κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν άρχοντικά...

'Όταν ἡ πριγκήπισσα τάμαθε ὅλα αὐτὰ, πῆγε φορώντας πάντα τὰ ρούχα τὸν 'Αλβανου ἄγᾶ, στὴν κάμαρη τὸν πατέρα τῆς. Τὸν ρώτησε χωρίς εκείνος νὰ τὴν ἀναγνωρίσει γιὰτι εἶχε άναστενάξει όταν εἶδε τὴν εικόνα πὸν ἦταν κρεμασμένη στὴν πόρτα τὸν ἔξενοδοχείου.

Κι' ο βασιλιᾶς τῆς άπάντησε πὸς εἶχε μιὰ κόρη πὸν τὴ σκότωσε και πὸς τὸ πρόσκοπο τῆς εικόνας έμοιαξε πολὴ μὲ τὴ κόρη τῆς.

Η συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2115)



Έγινε ὁ γάμος τους μὲ χορὸς και μὲ τραγοῦδια

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2101)

δέν βρισκόταν πουθενά... Ούτε και στο δωμάτιο του θείου Φλοράν ήταν... Μιά μόνον ξέγληση από μυστήριο: ότι ο θείος Σουλβαίν είχε βγεί έξω...

Γρήγορα-γρήγορα, η θεία Άδριανή ξαναγύρισε στο κεφαλόσκαλο και φώναξε:

— Σουλβία! Σουλβία!

— Η υπηρέτρια έτρεξε άμέσως.

— Ο κύριος βγήκε έξω; την ρώτησε.

— Ναί, κυρία... Λίγο μετά το μεσημέρι.

— Και ξαναγύρισε;

— Σχεδόν άμέσως...

— Μήπως τον είδες να ξαναβγαίνει έξω;

— Όχι, κυρία, δεν ξαναβγήκε έξω. Τόν άκουσα πρό μιάς ώρας στην κάμαρή του να μετακινεί το ντουλάπι ή το γραφείο.

— Η Ντενίζ κ' η θεία της ξαναγύρισαν προς το δωμάτιο του θείου Σουλβαίν. Μά μονάχα η τελευταία μπήκε μέσα.

— Ναί, είπε, πραγματικά... Το γραφείο έχει μετακινηθί...

κι' ένα από τα συρτάρια είνε άνοιχτό...

Κι' άρχισε να φωτίζει όλα τα έπιπλα, τα ένα κατόπι του άλλου... Τό παράθυρο τό έκρυβαν βαρεία παραπετάσματα... Τό ντουλάπι με τόν καθρέφτη ήταν μισάνοιχτο...

— Έξαφνα η θεία Άδριανή έβγαλε μιά κραυγή... κ' η Ντενίζ άναπήδησε...

— Η θεία Άδριανή έτρεμε σύγκορμη κ' η νέα είδε ότι της έδειχνε καταγής ένα φύλλο χαρτιού άσπρο: ένας μιάυρος σταυρός ήταν χαραγμένος σ' αυτό...

— Πάλι τα ίδια! τρώξιμο ξετρελλαμένη. Ντενίζ! Ντενίζ!

Πού είνε ο θεός σου... Φοβάμαι... Τρέμω...

Και συγχρόνως η θεία Άδριανή πλησίασε στο παράθυρο και παραμέρισε την κουρτίνα σάν να θέλε να κοιτάξει έξω...

Μά τότε η νέα την είδε να τραβιέται πίσω περίτρημη, με τά χαρακτηριστικά άλλοιωμένα από έναν άπεραντο τόσμο...

Νομίζοντας μάλιστα πώς θάπεφε κάτω, έτρεξε και πρόλαβε να της άρπάξει τη λάμπα απ' τό χέρι...

— Η θεία Άδριανή ήθελε να φωνάξει, μά άναρθρο ήχοι έβγαιναν από τό στόμά της...

— Έτρεμε σύγκορμη, και τά μάτια της είχαν πεταχτεί έξω απ' τίς κόγχες τους, ενώ με τό χέρι της έδειχνε προς τό παράθυρο.

(Άκολουθεί)

ΗΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2094)

Τά ίπποτικά αυτά λόγια του νικητού, ό οποίος κρατούσε στη διάθεσή του τό νικημένο, δέν έκαναν καμιά αίσθηση στο βασιλέα, ό οποίος ήθελε να ήταν διαφορετικό τό άποτέλεσμα της μονομαχίας κι ό οποίος έμενε σιωπηλός και κατισούφης.

Τρεις φορές ό Ζαρνάκ ίκέτευσε τόν κάκον τόν βασιλέα μιά χάριση τη ζωή στον Λά Σαταινιερί. Τρεις φορές ίκέτευσε τόν αντίπαλό του και παλαιό του φίλο να παραδεχτεί τό άδικό του και να ξαναρχίσουν την παλιά φιλία τους.

— Ο Λά Σαταινιερί έμενε άφωνος.

Χρειάστηκε, τέλος, να επέμβη ό κοντόσταυλος Μουμαρανού στον βασιλέα για να τόν κάνει να πάρη μιά άπόφαση.

Με μιά κουρασμένη κίνησι ό Έρρίκος 2ος, πού ή μονομαχία δέν τόν ένδιέφερε πειά, διέταξε να μεταφέρουν τόν πληγωμένο στη σκηνή του.

Κι' ενώ τώρα ό Ζαρνάκ χαϊρόταν τό θριαμβικό του και μεθούσε με τίς έπαιρημίες του πλήθους, ό αντίπαλός του άφριζε άί' τό κακό του.

Ήταν ή πρώτη φορά πού είχε βρει τό δάσκαλό του στο πεδίο της τιμής... Θεωρώντας τόν άυτο του ως άτμισμένο, δέν είχε πειά παρά μιά μόνο σκέψι: Νά μήν επιζήση της άτιμίας του. Και μέσ' στη μανία του άπέσπασε τούς επιδέσμους πού είχαν βάλει στο τραυμα του κι' άρνήθηκε κάθε περίθαλψη.

— Έτσι, έπειτ' από τρεις μέρες, πέθανε.

— Ο λαός, μόλις έμαθε τό θάνατό του, δέν πρόφρασε να συγκατάθεση την άγανάκτησή του κατά τού βασιλέως, ό οποίος είχε έγκρίνει να γίνη μπροστά στα μάτια του μιά τόσο βάρβαρη μονομαχία και πού είχε εγκαινιάσει τόσο άσχημα την βασιλεία του...

Μά κ' ή μοίρα ειμάρησε σκληρά τόν Έρρίκο 2ον γι' αυτό: Δέκα χρόνια άργότερα, ό κόρης τής Μονγομερύ, σ' ένα κονταροχτύπημα πού έγινε εκ' ευκαιρία των γάμων της κόρης τού βασιλέως, έβγαλε τό μάτι τού Έρρίκου 2ου, ό οποίος έπειτ' από λίγες μέρες πέθανε απ' την πληγή του.

Πέθανε στις 10 Ίουλίου 1559, δηλαδή δέκα χρόνια άκριβώς από την ήμέρα τού θανάτου τού Λά Σαταινιερί.

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2081)

«Χθές τό βράδυ, διπλούν φονικών δράμα ζηλοτυπίας έλαβε χώραν εις μίαν οικίαν της όδοσ Περιέρ. Ο κ. Χ., φανταζόμενος ότι άπατάται υπό της συζύγου του, έπυροβόλησεν έναντίον της και την έφόνευσε. Κατόπι έφόνευσε και τόν έπταετή υιόν του και ήθέλησε ν' αυτοκτονήσθ. Η σφαίρα όμως ήστόχησε και έτραυματίσθη έλαφρώς. Ο έγκληματολάς συνελήφθη και κρατείται εις την Άσφάλειαν».

— Έδειξα την είδησι αυτή στον προϊστάμένο μου, ό όποιος μου είπε:

— Κάναμε ότι μπορούσαμε για ν' άποφύγουμε τό δράμα αυτό. Η άνάγκησιν άπεκάλυψε ότι όλη αυτή ή τραγωδία ώφείλετο σ' ένα φίλο τού φονέως, ό όποιος, επί τη ευκαιρία της πρωταπυρίας, τού είχε στείλει τό σάκισο πού τόν παρίστανε κεραιφόρο, χωρίς να φαντάζεται τίς αίματηρές συνέπειες της πράξου του.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2074)

— Η πριγκήτισσα έβγαλε τότε την κόμπα της κι' έδειξε σι ό βασιλιά πώς τη χρησιμοποίησε. Μόλις τό είδε αυτό βασιλιάς, θάμπωθηκε και της ζήτησε να τού δώση την κόμπα.

— Θά σού την δώσω, τού άπάντησε ή κόρη του, άν ύποταχθής τέ μένα.

Κι' ό βασιλιάς δέχτηκε να ύποταχθί στην πριγκήτισσα, ή όποια τού είπε τότε:

— Κι' εγώ έκανα τό ίδιο, άλλως, για ν' άποκτήσω αυτή την κόμπα. Δόθηκα σ' ένα παλληκάρι...

Κι' ό βασιλιάς, άναγνωρίζοντας την κόρη του, την συχώρεσε...

— Έπειτα ή πριγκήτισσα πήγε κι' είδε τόν χτίστη, στον όποιο άναγνώρισε τόν πατέρα τού παιδιού της και λαχταρισμένη έπεσε στην άγκάλιά του, γιατί τόν αγαπούσε τρελά... Όσο για τόν Άλβανό, αυτόν τον γέμισε με χρυσά νομίσματα, για να τόν άποζημιώση για τό πάθημά του.

— Όστερ' απ' όλ' αυτά, ό βασιλιάς, ή κόρη του κι' ό χτίστης, γύρισαν στο παλάτι, όπου έγινε ό γάμος τους πού βάστηξε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες, με χορούς και τραγούδια...

— Σήμερα έχουν ένα σωρό παιδιά. Τους είδα, έδώ και λίγο καιρό, και με παρακάλεσαν να πώ χαιρετίσματα σ' όλους σας...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2112)

δωσε την γαλήνη τού πνεύματος, την ίσορροπία, την έμπιστοσύνη στον έαυτό του. Γι' αυτό είμαι τώρα περισσότερο εύποτισμένη, από ότι ήμουں ποτέ...

— Δέν νοιώθω την μεθυστική, την τρελλή και θυροβώδη εύτυχία ένός χαμινού, μά μιά εύτυχία θαθεία, γερή, σοβαρή και εύθυμη συγχρόνως...

— Ο Κάρλαιλ είπε: «Ο Έρωσ είνε τό κέντημα της φαντασίας στο πνεύ, της πραγματικότητας».

— Άλλοτε, έφτιαξα ένα λαμπρό κέντημα, μά άκατάστατο, σ' ένα πανί έλαφρύ πού με τό πρώτο γάντζωμά του άπνε, κατακομματιαστικώς. Μά αυτή τη φορά τό κέντημά μου έινε καθαρό, λιγώτερο λαμπρό, μά, πιά κανονικό, σ' ένα ωραίο ύφανσμα, με μετόξι κι' άσπυλάκωτο...

— Νά γιατί παντρεύτηκα τόν Φράνσο Τόν.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΘΡΝΤ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Τ Υ Ψ Η

Στά στήθια μου ή καρδιά βαρεία, μολόβι Κομπόδεμα τό κρίμα στο λάιμό Και πού να βρω μιάν άκρη, ένα καλόβι. Άπό τόν κόσμο τούτο να κρυφτώ Ποθναί τά μάτια του σ' έμένα Καρφωμένα;

Νέα Ύόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ